

Arrest

nr. 74 452 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 september 2011.

1.3. Op 18 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 oktober 1988 geboren in Samawa, Muthanna, Zuid-Irak. Reeds op jonge leeftijd verhuisde u naar Bagdad waar u samen met uw familie in de wijk Abu Disheer woonde. U werkte als zelfstandig schilder. Uw broer M(...) H(...) werkte als lijfwacht van de adviseur van de premier, Manahi Manshad Hussein al Yacoubi. Omwille van zijn betrokkenheid bij operaties tegen het Mehdi leger werd uw broer door deze groepering bedreigd. Op 5 mei 2011 wilde u uw broer naar zijn werk voeren. Onderweg werden jullie echter ingehaald door een witte pick-up. De inzittenden van deze auto openden het vuur en uw broer werd in zijn borst geraakt. U stopte de auto, stapte uit en trok uw gewonde broer uit het voertuig. Uw broer verloor het bewustzijn. U nam het pistool van uw broer en beantwoordde het vuur van jullie belagers. U raakte iemand. Toen ze politiesirenes hoorden, vluchtten de schutters. De politie kwam ter plekke en bracht jullie naar het Yarmouk ziekenhuis. Daar vernam u dat uw broer was overleden. U keerde samen met de politie terug naar het politiebureau waar u een verklaring aflegde. Daarna keerde u terug naar huis. Uw vader raadde u aan om het huis te verlaten en naar uw neven in Samawa te gaan. Diezelfde nacht vertrok u naar Samawa. De volgende dag belde uw vader u op. Hij zei dat u in het geheim moest terugkeren naar Bagdad en dat hij een smokkelaar had geregeld. U wilde Irak niet verlaten maar gaf toe aan de druk van uw ouders. Op 8 mei 2011 vertrok u richting Turkije. Op 9 mei 2011 kwam u in Istanbul aan. Op 12 mei 2011 verliet u Istanbul en reisde u verder naar België. U kwam in België aan op 19 mei 2011 en vroeg asiel aan. Tijdens uw verblijf hier vernam u dat er mensen van het Mehdi leger naar het familiehuis waren gekomen op zoek naar u. Tijdens de inval werden uw ouders en uw zus geslagen. Uw vader deed aangifte van deze inval.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en een woonstkaart van uw broer. Tevens legt u kopies voor van de overlijdensakte van uw broer, uw verklaring bij de politie over het incident van 5/05/2011 en de klacht van uw vader bij de politie over de inval. U legt eveneens drie prints voor van de werkbades van uw broer Mohammad Hassan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

Om te beginnen brengt u onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Vooreerst dient opgemerkt dat u ter staving van uw asielaanvraag een originele identiteitskaart en een origineel nationaliteitsbewijs voorlegt. Na verificatie door de Belgische Federale Politie blijkt echter dat het hier nagemaakte exemplaren en dus valse documenten betreft (zie dossier). U heeft aldus getracht de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten. Hierdoor ondergraaft u niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw identiteit, maar eveneens uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Dit alles is des te ernstiger aangezien dit de enige documenten waren die u kon voorleggen om uw identiteit aan te tonen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat het uw broer was die het doelwit was van het Mehdi leger. De enige gebeurtenis die u aanhaalt om aan te tonen dat ook u vervolging door het Mehdi leger dient te vrezen is de inval die na uw vertrek zou hebben plaatsgevonden. Vooreerst blijkt dat uw verklaringen over deze voorgehouden gebeurtenis niet overeenstemmen met de verklaringen die uw vader tegenover de politie zou hebben afgelegd. Zo verklaarde uw vader dat de leden van het Mehdi leger beweerden dat u voor de regering zou werken en dat u aan hen moest uitgeleverd worden opdat u hen informatie over de regering zou kunnen verschaffen (zie vertaling). Volgens uw verklaringen werkte u echter niet voor de regering, maar heeft u in Irak als schilder gewerkt en had u een winkel (CGVS, p. 7). U verklaart weliswaar dat de leden van het Mehdi leger tijdens de inval naar u op zoek waren maar haalt op geen enkele manier aan dat ze u beschuldigden om voor de overheid te werken. U haalde daarentegen aan dat ze uw broer beschuldigden van werkzaam te zijn voor de Iraakse regering. Verder beweert u nog dat de mensen van Mehdi bij de inval informatie over uw oom, de adviseur, vroegen (CGVS, p. 13), een feit dat door uw vader helemaal niet vermeld wordt in zijn verklaring (zie vertaling). Dergelijke incoherenties tussen uw verklaringen en de verklaring die uw vader aflegde bij de politie, doen twijfels rijzen omtrent de waarachtigheid van deze gebeurtenis. Ook al was u niet zelf aanwezig, kan, gezien het belang van deze gebeurtenis voor de inschatting van uw persoonlijke vrees, worden verwacht dat u op de hoogte bent van de precieze omstandigheden.

Voorts is het enigszins bevreemdend dat deze inval pas in augustus 2011 zou hebben plaatsgevonden, drie maanden nadat uw broer werd doodgeschoten. Volgens uw verklaringen was het

Mehdi leger immers aanwezig in uw wijk (CGVS, p. 8). Bovendien bleek dat het Mehdi leger perfect op de hoogte was waar jullie woonden. Uw broer had voordien immers al enkele bedreigingen ontvangen van het Mehdi leger. Eenmaal door middel van een dreigbrief en eenmaal toen leden van het Mehdi leger bij jullie thuis kwamen (CGVS, p. 10). Als het Mehdi leger u daadwerkelijk viseerde, lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze een drietal maanden zouden wachten vooraleer naar uw huis te komen.

Wat er ook van moge zijn, volgens de verklaringen van uw vader aan de politie, blijkt dat de leden van het Mehdi leger er eveneens mee dreigden elk familielid te vermoorden indien hij u niet aan hen zou uitleveren (zie vertaling). Het is dan ook erg bevreemdend dat uw ouders en uw zus nog steeds probleemloos op dezelfde plek zouden wonen (CGVS, p. 4, 5, 6, 13, 14). Dit kan allerm minst overtuigen dat het Mehdi leger u daadwerkelijk viseert met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook het feit dat u zelf, ook al was het slechts voor korte duur, terugkeerde naar huis, terwijl u Mehdi leden beschoten had, doet bedenkingen rijzen bij uw ingeroepen vrees tegenover het Mehdi leger dat wel aanwezig was in de wijk en bovendien wist waar u woonde.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u vaag blijft over de bedreigingen die uw broer ontving. Zo verklaart u dat uw broer reeds enkele maanden vóór mei 2011 werd gevisieerd omdat hij verantwoordelijk was voor de arrestatie van enkele Mehdi leden en dat men eiste dat hij drie van hen zou vrijlaten. U weet echter niet over welke personen het gaat (CGVS p.16). Daarnaast blijft u opmerkelijk vaag over het tijdstip waarop deze bedreigingen begonnen. Volgens zou het begonnen zijn met het Mehdi leger die uw broer thuis kwam zoeken. U komt echter niet verder dan te stellen dat het ongeveer drie of vier maanden voor de moord op uw broer gebeurde (CGVS p.10). Gezien de ernst van een dergelijke gebeurtenis, kan men toch verwachten dat u ze met meer precisie kan situeren. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet kan aangeven wanneer uw broer begraven is (CGVS p.12). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het incident dat u aanhaalt in 2009, waarbij u door het Mehdi leger zou zijn geslagen, op zich niet kan worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U zou u toen hardhandig zijn aangepakt door leden van het Mehdi leger toen u in de buurt van uw wijk aanwezig was in een alcoholwinkel (CGVS, p. 8). De leden van het Mehdi leger zou zijn binnengevallen en zouden de aanwezigen hebben beledigd en geslagen. U bent nadien in uw wijk blijven wonen. De winkel zou nog steeds open zijn.

Gezien het feit dat het CGVS geen uitsluitsel kan geven over uw werkelijke identiteit en u in uw verklaringen onvoldoende ernstige elementen aanbrengt waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt, dient geconcludeerd te worden dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheids-probleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische

aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers " van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Samawah in de provincie Muthanna (Zuid-Irak). Ook uw beide ouders blijken geboren te zijn in Samawah (CGVS, p. 2, 3). Uw ooms en uw neven blijken eveneens allen afkomstig te zijn uit Samawah en daar nog grotendeels te wonen (CGVS, p. 11, 13, 15) . Bovendien verklaart u dat uw vader nog over uitgestrekte landbouwgronden in de regio rond Samawah en Rumaitha beschikt (CGVS, p. 5, 18). Verder verklaart u dat u tijdens uw leven herhaaldelijk uw familieleden in Samawah bezocht samen met uw moeder (CGVS, p. 3). U zou weliswaar op jonge leeftijd reeds naar Bagdad verhuisd zijn. Doch u maakt op geen enkele manier aannemelijk dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw regio van herkomst. Integendeel, het feit dat de regio van Samawah door u en uw familieleden kan worden beschouwd als een veilige regio wordt ondersteund door uw verklaringen. Zelf zou u na de voorgehouden gebeurtenissen van mei 2011 immers gevlucht zijn naar uw neven in Samawah (CGVS, p. 11, 12, 14). Ook de echtgenote van uw vermoorde broer blijkt momenteel met haar kind in Samawah te wonen. U heeft geen weet van problemen die ze daar zou ondervinden (CGVS, p. 3, 14). Uw familieleden in Samawa blijken ondanks de lokale aanwezigheid van het Mehdi leger evenmin problemen te kennen (CGVS, p. 14, 15). De enige redenen die u opgeeft zijn het feit dat de personen die u vreest ook in die regio actief zijn en uw opvallende uiterlijk waardoor u aan checkpoints altijd gecontroleerd zou worden (CGVS, p. 14, 17, 18). Aangezien u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt (zoals hierboven uiteengezet), kan dit echter niet worden aanvaard als reden waarom u niet in Samawah in de provincie Muthanna (Zuid-Irak) zou kunnen wonen.

De provincie Muthanna blijkt een rustige provincie te zijn, waar de misdaad sterk gedaald is. Er blijken zich nauwelijks veiligheidsincidenten voor te doen en als er al melding wordt gedaan, betreft het vaak pogingen tot incidenten die werden voorkomen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Samawah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Samawah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Samawah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten blijken immers vals te zijn. Niet alleen bent u er aldus niet in geslaagd uw identiteit aan te tonen, er kan bijgevolg evenmin worden geconcludeerd dat u werkelijk de broer van Mohamed Hassan Al Yacouby zou zijn. De inhoud van de klacht van uw vader blijkt niet overeen te stemmen met de verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd. Bovendien zijn alle documenten met betrekking tot uw vluchtrelaas slechts kopies en beschikken aldus over een beperkte objectieve bewijswaarde. Het voorleggen van documenten dient bovendien gepaard te gaan met het afleggen van coherente en overtuigende verklaringen. Dat is hier niet het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), voert verzoeker aan dat zijn vrees wijst op een bewustzijn van het risico van vervolging in Irak door het Mehdi leger en dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn verhoor aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn broer onder vuur werden genomen door leden van het Mehdi leger met de dood van zijn broer tot gevolg, waardoor hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te ontvluchten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zich in casu heeft beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag staan. "Hij betwist in alle klemtoon het verificatieonderzoek van de Belgische Federale Politie" en bevestigt dat zijn identiteitskaart geen vals document is. Verzoeker onderneemt verder een poging om een aantal weigeringsmotieven te ontcrachten.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een stereotiepe overweging van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk door het Mehdi leger tot op heden wordt gezocht en verwijst naar een persartikel waaruit blijkt dat tot op heden terroristen bomaanslagen in het zuiden van Irak uitvoeren met burgerslachtoffers tot gevolg.

Volgende persartikels worden aan het verzoekschrift gevoegd: *'Multiple Bomb Attacks in Iraq on a Day Holy to Shiites'*, New York Times, 6 december 2011; *'Triple bombings in south Iraq kill 19, injure 64'*, Yahoo! News, 24 november 2011; *'Three Bombings Kill 19 in South Iraq'*, VOAnews.com, 24 november 2011; *'Car bomb kills 15, wounds dozens in southern Iraq'*, reuters.com, 14 september 2011; *'Dozens Killed as Wave of Violence Strikes Iraq'*, VOAnews.com, 15 augustus 2011.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) na verificatie van de Belgische Federale Politie blijkt dat verzoekers originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs nagemaakte exemplaren zijn, waardoor hij niet alleen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn identiteit, maar eveneens zijn algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van zijn asielaanvraag ondermijnt, (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer het doelwit was van het Mehdi leger en de enige gebeurtenis die hij aanhaalt om aan te tonen dat ook hij vervolging door het Mehdi leger dient te vrezen de inval is die na zijn vertrek zou hebben plaatsgevonden, waarover zijn verklaringen niet overeenstemmen met die van zijn vader tegenover de politie, wat eveneens twijfels doet rijzen omtrent de waarachtigheid van deze gebeurtenis, (iii) het enigszins bevreemdend is dat de inval pas in augustus 2011 zou hebben plaatsgevonden, drie maanden nadat zijn broer werd doodgeschoten, (iv) uit de verklaringen van zijn vader aan de politie blijkt dat de leden van het Mehdi leger er eveneens mee dreigden elk familielid te vermoorden indien hij verzoeker niet aan hen zou uitleveren, waardoor het zeer bevreemdend is dat zijn ouders en zus nog steeds probleemloos op dezelfde plek zouden wonen, (v) verzoeker vaag blijft over de bedreigingen die zijn broer ontving, zoals toegelicht, en niet kan aangeven wanneer hij begraven is, (vi) het incident dat hij aanhaalt in 2009 op zich niet beschouwd kan worden als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, (vii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit Samawah in de provincie Muthanna en hij niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn regio van herkomst, (viii) de commissaris-generaal na grondige analyse tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Samawah in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) is en (ix) de documenten die hij voorlegt, bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

Ter terechtzitting wordt een actuele "Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"" van 5 januari 2012 en een toelichting, ingediend.

2.5. In de mate verzoeker beweert dat de Federale Politie niet bevoegd is een verificatieonderzoek te voeren omtrent zijn identiteitsdocumenten die door een soevereine staat zijn uitgereikt, is het de Raad een raadsel waarom de Federale Politie dit niet zou mogen doen, temeer de voorgelegde identiteitsdocumenten vals zijn en derhalve niet zijn uitgereikt door de Iraakse autoriteiten. Uit de

resultaten van het onderzoek van de Federale Politie van 29 september 2011, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt met betrekking tot de identiteitskaart dat het een "offset" reproductie betreft van een Iraakse identiteitskaart. Het nationaliteitsbewijs betreft dan weer een kleurenkopie van een model van 2009 die bijgevolg bezwaarlijk kan zijn afgeleverd in 2008. (*'Le document examiné ne correspond pas à notre documentation personnelle et/ou officielle. Nous constatons que la numérotation n'est pas en typographie et que le support complet est une reproduction en offset d'une carte d'identité irakienne.'* en *'Nous constatons que la numérotation n'est pas en typographie, que les sécurités papier sont absentes et que le support complet est une reproduction couleur d'une attestation de nationalité irakienne. Qui plus est, le document est un modèle de 2009 qui ne peut par conséquent pas avoir été délivré en 2008.* (adm. doss., 15, landeninformatie, stuk 4 en 5)). Deze vaststellingen worden niet ontkracht niet door te poneren dat hij "nog bevestigd (...) dat zijn identiteitskaart geen valse document is".

2.6.1. Wat betreft de incoherenties tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn vader die hij bij de politie heeft afgelegd, dient het volgende te worden vastgesteld blijkens de klacht die de vader bij de politie zou hebben ingediend: "(...) Zij hebben mij nog meer geslagen en zeiden dat zij op de hoogte waren dat mijn zoon Hussein met de regering samenwerkte. De groep heeft mij bevolen om mijn zoon Hussein aan het leger van El Mahdi uit te leveren om van hem informatie te krijgen over het leger. Zij zeiden dat als ik niet naar hen zou gaan zij ons één per één zouden vermoorden omdat een lid van het leger van El Mahdi gewond raakte in een confrontatie met hen toen zijn broer werd vermoord(...)"(adm. doss., 15, landeninformatie, stuk 2). Uit de vertaling van de verklaring van verzoekers vader bij de politie na de aanval door het Mahdi-leger blijkt ontegensprekelijk dat zij op zoek zouden zijn geweest naar verzoeker, Hussein die voor de regering werkte, vermits zijn broers naam Hassan is, waarvan geen sprake in de klacht. Volgens verzoekers verklaringen over deze aanval tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal blijkt dan weer dat het Mehdi-leger op zoek was naar verzoeker, "ze zeiden dat mijn broer voor de overheid werkte en dat hij tegen hen werkte (...) ze vroegen ook informatie over mijn oom, wanneer hij de groene zone verliet, waar hij naartoe ging (...)".(gehoorverslag, p. 13)

Derhalve kan de Raad alleen vaststellen dat verzoekers verklaringen niet overeenkomen met het verloop van het incident zoals zijn vader het zou gesteld hebben aan de politie tijdens de klacht, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

2.6.2. Door louter op te merken dat hij het tijdstip waarop het Mehdi leger invalt niet in handen heeft of toe te voegen dat de belagers niet zijn ouders en zus zoeken, ontkracht verzoeker het weigeringsmotief dienaangaande niet. Immers, in de bestreden beslissing wordt overwogen dat als het Mehdi leger verzoeker daadwerkelijk viseerde, het weinig waarschijnlijk lijkt dat ze een drietal maanden zouden wachten vooraleer naar zijn huis te komen. Daarnaast wordt het volgende overwogen dat door verzoeker niet wordt betwist: "Volgens uw verklaringen was het Mehdi leger immers aanwezig in uw wijk (CGVS, p. 8). Bovendien bleek dat het Mehdi leger perfect op de hoogte was waar jullie woonden. Uw broer had voordien immers al enkele bedreigingen ontvangen van het Mehdi leger. Eenmaal door middel van een dreigbrief en eenmaal toen leden van het Mehdi leger bij jullie thuis kwamen (CGVS, p. 10). Als het Mehdi leger u daadwerkelijk viseerde, lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze een drietal maanden zouden wachten vooraleer naar uw huis te komen.

Wat er ook van moge zijn, volgens de verklaringen van uw vader aan de politie, blijkt dat de leden van het Mehdi leger er eveneens mee dreigden elk familielid te vermoorden indien hij u niet aan hen zou uitleveren (zie vertaling). Het is dan ook erg bevreemdend dat uw ouders en uw zus nog steeds probleemloos op dezelfde plek zouden wonen (CGVS, p. 4, 5, 6, 13, 14). Dit kan allerm minst overtuigen dat het Mehdi leger u daadwerkelijk viseert met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook het feit dat u zelf, ook al was het slechts voor korte duur, terugkeerde naar huis, terwijl u Mehdi leden beschoten had, doet bedenkingen rijzen bij uw ingeroepen vrees tegenover het Mehdi leger dat wel aanwezig was in de wijk en bovendien wist waar u woonde."

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd, zodat ze integraal worden hernomen en door de Raad bevestigd.

2.6.3. Waar verzoeker nog stelt dat zijn verklaringen omtrent de bedreigingen van zijn broer niet vaag zijn, dat hij niet kan aangeven wanneer zijn broer werd begraven omdat hij niet op de begrafenis aanwezig was en niet kan weten welke leden van het Mehdi leger gearresteerd werden daar hij evenmin bij deze arrestatie was, dient te worden benadrukt dat verzoeker niet kan volstaan met het ontkennen van de vaststellingen teneinde de motieven de ontkrachten. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dat de bewering dat zijn broer reeds enkele maanden voor mei 2011 werd gevisieerd omdat hij enkele Mehdi-leden zou hebben opgepakt en men van hem eiste dat hij drie van hen zou vrijlaten,

terwijl in de gegeven omstandigheden van een militair die gevaarlijke opdrachten uitvoert kan verwacht worden dat hij de nodige maatregelen neemt, zeker wanneer er reeds bedreigingen zijn geweest. Verzoeker kan deze feiten niet preciezer situeren in tijd, hij maakt op geen enkele wijze melding van eventuele voorzorgsmaatregelen die zijn broer zou hebben genomen teneinde hemzelf en de familie te beschermen en hij kan verder ook geen toelichting geven over de opgepakte leden. Daarenboven is het ongeloofwaardig dat de "groepsleider" bij huiszoekingen, in casu verzoekers broer, van onder andere van terrorisme verdachte organisaties niet gemaskerd zou zijn omdat hij in de auto bleef zitten, en ze hem op die manier moeten gezien hebben (gehoor, p. 16). Overigens is het zeer merkwaardig dat verzoeker het ene moment stelt dat zijn broer lijfwatch is en op de vraag of de andere lijfwachten ook problemen hadden verklaart: *"Toen ze huiszoekingen deden was mijn broer niet gemaskerd, (...) zo moeten ze hem gezien hebben (...)"*. Verzoeker geeft daarna weliswaar een verklaring voor dit antwoord, namelijk dat wanneer de persoon die zij moesten bewaken er niet was, zij andere taken moesten vervullen, doch dit doet niets af aan het feit dat verzoeker uitdrukkelijk stelde dat zijn broer *"bodyguard (was) voor het kabinet van de eerste minister"* (verklaring DVZ, administratief dossier, stuk 11), *"de lijfwacht (was) van de eerste minister"* (gehoor CGVS, p. 6). Gelet op deze vage ongeloofwaardige verklaringen, en mede in aanmerking wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat aan verzoekers relaas in zijn geheel geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker zou aanwezig geweest zijn op het moment van het overlijden van zijn broer zodat het niet aannemelijk is dat hij als familielid niet op de hoogte zou zijn wanneer de begrafenis was, zelfs al zou hij er niet aanwezig geweest zijn.

2.6.4. De Raad besluit dat verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad herhaalt dat het aan de asielzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

2.7. Waar verzoeker aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, in casu de persoonlijke bedreiging door het Mehdi leger waarna hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten, herhaalt de Raad dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof kan worden gehecht en wordt voorts benadrukt dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De bestreden beslissing argumenteert uitvoerig waarom verzoeker kan terugkeren naar zijn regio van herkomst, Samawah, Muthanna, Zuid-Irak. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat deze streek door hem en zijn familieleden wordt beschouwd als een veilige regio, hij er zelf na de voorgehouden

gebeurtenissen van mei 2011 naartoe gevlucht zou zijn en ook de echtgenote van zijn vermoorde broer momenteel met haar kind in Samawah blijkt te wonen zonder er enige problemen te kennen. Dat de commissaris-generaal zich beperkt tot stereotiepe overwegingen in zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan derhalve niet worden gevolgd. In voorliggend verzoekschrift maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Samawah, Muthanna, Zuid-Irak.

Betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Muthanna (Zuid-Irak) wordt geconcludeerd dat er voor burgers uit Samawah geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c). De door verzoeker bijgebrachte internetartikels zijn niet van aard om deze analyse, gebaseerd op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, te ondergraven, temeer omdat zij betrekking hebben op aanslagen in Bagdad, Basra, Hilla, Najaf en Kut die blijkens de Subject Related Briefing aangaande Zuid-Irak niet in de provincie Muthanna gesitueerd zijn. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat de conclusies en de analyses door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de veiligheidssituatie in Muthanna onjuist zouden zijn of dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Wat de actuele "Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012, betreft stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zich ter terechtzitting beperkt tot de opmerking dat dit nieuwe rapport niet overeenkomt met de realiteit omdat er nog altijd aanslagen zijn in Bagdad.

2.10.2. Artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn) luidt als volgt:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of:

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf“, „executie“ en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker“, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon“ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon“ van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict“. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van

die bedreiging, „willekeurig“. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel“ aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt“.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter“ wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.10.3. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.10.4. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.10.5. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij ter terechtzitting ingediende voormelde is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.6. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.7. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Artikel 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten door het Mehdi leger ongeloofwaardig zijn, hij tewerkgesteld is in de carwash van de familie en hij zelf een winkel heeft als schilder in de "Setin"straat (gehoor CGVS, p. 7). Daarenboven woont verzoekers familie in Bagdad, waaronder zijn ouders en zijn zus met wie hij samenwoonde, en beschikt zijn gezin over een woning. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier en van standaardoverwegingen is geen sprake. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS